

ERC i JXCAT es debaten pel NO a la investidura de Pedro Sánchez

written by Redacció Unilateral | 22 de juliol de 2019

Les reunions de partit a ERC es decanten pel NO a Pedro Sánchez del PSOE amb més força que a Junts per Catalunya, on l'amalgama de confusions semblants a les que van portar-los a pactar amb el PSOE a la Diputació de Barcelona és molt més intensa. No obstant això, una cosa és el partit i l'altre els respectius grups parlamentaris o persones electes.

Aquest dilluns, en primera ronda, certament que caldrà mantenir les formes, però en segona volta, el dijous, la majoria simple no pot ésser la definitiva per a les pretensions espanyoles si els partits catalans es mantenen fidels a la voluntat dels electors: plantar cara votant NO per fer viable el mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre de 2017.

L'eventual acord entre PSOE i PODEM necessita principalment la crossa d'ERC, per formar un govern espanyol. Molts catalans sabien que això podia passar i per això van decidir-se a votar a ERC, d'acord amb l'anàlisi dels resultats electorals que van donar una contundent victòria al partit d'Oriol Junqueras i Marta Rovira.

ERC, com a partit, sap bé que el NO és la resposta més lògica i sensata per mantenir viva i forta la reivindicació de la independència a fi de constituir un nou estat en forma de república, però tot i així, no han volgut aclarir la seva posició de forma explícita.

Per una banda, segons fonts internes, per mantenir una posició central en cas que l'acord PSOE PODEM no prosperi. I si aquest acord prospera com un xec en blanc, d'altra banda, sense concretar la distribució de ministeris i funcions dins la coalició de govern, poder en darrer terme tenir oberta la porta a una certa influència. Per això, en Gabriel Rufián, va dir "Per nosaltres no serà", sempre que l'excusa de la presència de PODEM permeti validar un govern espanyol que es va significar molt amb l'aplicació de l'article 155 de la CE.

Però la realitat és que no hi ha cap acord prou clar entre PSOE i PODEM, i sense això, llevat que es validés la proposta de Pedro Sánchez totalment a cegues, hi ha recorregut suficient per admetre el posicionament indiferent respecte a la proposta d'investidura.

El bloqueig que demanen les bases d'ERC, per medi del Col·lectiu Primer d'Octubre de militants, amb molta presència territorial, passa per prioritzar la política nacional, i abandonar un estira i afluixa que recorda els temps del president Jordi Pujol, com manera d'arrencar alguna nova competència, amb bona sort.

La legislatura espanyola està encallada, ja que els espanyols l'han bloquejat. Ni Ciutadans ni PP es presten a un mínim esforç polític per garantir un govern feble durant un període certament provisional. Però el missatge que arriba a l'opinió pública, des d'Espanya, és que els catalans en seran els responsables. Per mitigar-ho, sense aconseguir-ho, fins el darrer minut de la darrera hora, no sabrem el pronunciament dels diputats d'ERC ni dels de JXCAT.

Per JXCAT, com també per ERC, el govern espanyol en funcions no ha fet cap gest envers la situació política que viu el nostre país. Ni amb els presos polítics, ni amb tantes causes administratives i judicials que romanen obertes i que tenen l'impuls diligent i eficaç d'una fiscalia de l'estat que segueix instruccions precises del govern espanyol.

En el tema de la plurinacionalitat de l'estat, ni tan sols, en paraules de José Zaragoza, s'ha plantejat tornar a posar damunt la taula la Declaració de Pedralbes, on simplement es parlava de l'existència d'un conflicte polític dins de Catalunya (fet per altra banda, ben fals, ja que el conflicte secular és entre Catalunya i Espanya). Aquest José Zaragoza, de Molins de Rei, ha fet de portaveu oficiós, tot aclarint que ni tan sols s'han obert negociacions de cap mena amb els partits independentistes catalans. Tanmateix, d'altres fonts, indiquen l'existència de converses entre ERC i el PSOE, un fet que ha molestat molt a JXCAT, després del gran sacrifici polític realitzat amb el lliurament de la Diputació de Barcelona al PSOE.

La paradoxa de tot plegat, per escarment de molta gent de bona fe que dona la cara i en alguns casos la salut per la causa de la independència, és que el principal focus de dissensió catalana sobre aquesta qüestió prové d'una part dels presos polítics (Turull, Sánchez i Rull), els quals obertament demanen l'abstenció, és dir, permetre un govern del PSOE, malgrat sigui aquest els que els manté empresonats.